

Sygn. akt V CSK 171/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon

w sprawie ze skargi K. M.
przeciwko I. Bankowi S.A. w K.
o uchylenie wyroku sądu polubownego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej skarżącego od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 30 października 2012 r.

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; zasądza od skarżącego na rzecz przeciwnika skargi kwotę 600 zł (sześćset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 30 października 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1,2 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia tego wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni powołanych w skardze przepisów prawa oraz aby skarga była oczywiście uzasadniona.

Skarżący pomija, że zadaniem sądu powszechnego rozpoznającego skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego jest wyjaśnienie, czy w sprawie nie wystąpiła określona w ustawie podstawa uchylenia tego wyroku. Nie mieści się tu, co do zasady, kontrola zgodności wyroku sądu polubownego z prawem materialnym ani badanie, czy znajduje on oparcie w faktach przytoczonych w jego uzasadnieniu i czy fakty te zostały prawidłowo ustalone (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 6 maja 1936 r., I C 1914/35, Zb. Orz. 1937, nr 2, poz. 56, z dnia 18 marca 1938 r., II C 2989/37, Zb. Orz. 1939, nr 2, poz. 59, z dnia 21 grudnia 2004 r., I CK 405/04, LEX nr 500191, z dnia 8 grudnia 2006 r., V CSK 321/06, LEX nr 322023, z dnia 11 maja 2007 r., I CSK 82/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 64).

Podstawy uchylenia wyroku sądu polubownego wymienia wyczerpująco art. 1206 k.p.c. Sąd rozpoznający skargę jest związany przytoczonymi przez skarżącego podstawami, może więc uchylić wyrok sądu polubownego ze względu na zaistnienie podstawy wymienionej w art. 1206 w zasadzie o tyle tylko, o ile została ona powołana w skardze. Z urzędu, a zatem nawet bez przytoczenia w skardze, uwzględnia jedynie dwie z wymienionych w art. 1206 k.p.c. podstaw uchylenia wyroku sądu arbitrażowego: wynikającą z ustawy niemożność rozstrzygnięcia sporu przez ten sąd (art. 1206 § 2 pkt 1 k.p.c.) i sprzeczność wyroku sądu arbitrażowego z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c.).

W podstawach skargi znalazły się zarzuty dotyczące uchybienia przez wyrok sądu polubownego praworządności, zasad współżycia społecznego, a także konkretne zarzuty dotyczące sposobu procesowania i dokonywania ustaleń faktycznych, a także ocen. Zarzuty te uznane zostały przez orzekające w sprawie Sądy za niezasadne. Wbrew stanowisku skarżącego przy ich ocenie Sąd Apelacyjny nie dopuścił się naruszenia powołanych w skardze kasacyjnej przepisów.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w postanowieniu.